

която чуѣше ржце, скубѣше коситѣ си и не се утешаваше . . .

— А де сж синоветѣ ни Велико и Стоянѣ ? питаше ужасената жена.

Всички се спогледаха и никой нищо не отговори.

А ето какво бѣ се случило. Преди два дни отъ тая случка Стоянѣ и Велико бѣха отишли въ Преславския Балканѣ на ловѣ. Въ тоя Балканѣ винаги върлуватъ разбойници, но тия двама братя бѣха юнаци и безстрашни младежи, не се бояха отъ разбойниците. Както били въ гората, ненадейно кучето имъ силно залайва и нѣколко пушки гръмватъ срѣщу тѣхъ. Велико пада раненъ. Стоянѣ съгледа 10 разбойници съ насочени пушки се приближаватъ отъ всички страни и викатъ: стой! не мърдай! Ала Стояновото сърдце се разигра. Той се хвѣли срещу първия разбойникъ, измъкна отъ ржцетѣ му голѣмия ножъ и почна да коси на лѣво и надѣсно. Велико става и отива да помага на брата си. Разигра се кървавъ бой. Много разбойници се търкулиха убити, ала други дойдоха, раниха на много мѣста братята, свиха ги на тѣсно, хванаха ги и ги свързаха.

Еминѣ ага, началникътъ на разбойниците, като видѣ юначеството и безстрашието на Стояна и Велика, ядно продума :

— Искате да се противите ! Знамъ, че сте храбри и смѣли. Азъ обичамъ такива юнаци. Елате съ насъ. Не щете ли ? .. Омаре, иди въ Преславъ и, като поздравишъ Вѣлка отъ мене, кажи му да донесе 50,000 гроша въ шуменския балканъ, ако иска да бждатъ синоветѣ му живи.

Омарѣ потегликъмъ Преславъ, а разбойниците съ плененитѣ младежи се скриха въ горския гжсталакъ.